

عنوان مقاله:

کیفیت تجلی تعامل انسان و اقلیم در معماری بافتهای کهن ایران؛ مطالعه موردی: بافت کهن شهر شیراز

محل انتشار:

کنفرانس ملی مدیریت کلانشهر با رویکرد محیط زیست (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسنده:

مریم اختیاری - عضو هیئت علمی دانشکده هنر و معماری دانشگاه شیراز

خلاصه مقاله:

فهم و شناخت صحیح اقلیم در جهت ایجاد نسبت درست با آن در زندگی، امری است که میتواند بسیاری از مشکلات امروز دنیای علم از جمله مشکلات زیست محیطی را حل نماید. مشکلاتی که معمولاً از طریق -نگرشها و ساز و کارهای نادرست در حیطه علوم از جمله معماری پدیدار شده است. فرضیه این مقاله بر این امر استوار شده که نحوه معماری بافتهای کهن در ایران بر اساس همسازی با اقلیم و طبیعت بوده و به همین دلیل استمرار زندگی در آنها ممکن شده است. لذا شناخت این معماری نه تنها میتواند به ایجاد رابطهی صحیح تعاملی انسان با مکان زندگی، جغرافیا و اقلیمش منجر گردد بلکه میتواند به شناخت دقیقتر خود اقلیم نیز کمک نماید. روش تحقیق در این مقاله روش استدلال منطقی و روش ترکیبی با استفاده از نمونه موردی میباشد. نتایج این تحقیق، نحوه نگرش صحیح برای پایدار کردن و استمرار زندگی را متذکر شده و بیان مینماید که یک فضای مصنوع در صورتی میتواند سرزندگی خود را حفظ نماید که بتواند ساختاری مانا در عین پویا همچون ساختار طبیعت و اقلیم و بوم خود داشته باشد و شاخصهای بومی و جغرافیایی خود را بازشناسد و در خود به تمامی بروز دهد؛ بنابراین نه تنها انتقال معماری از جایی به جای دیگر به صورت تقلیدگونه ناثواب و نارواست و آداب و فرآیندی ویژه میطلبد، بلکه طراحی و ساختوساز نیز در هر بومی، نیازمند رعایت سازوکار اقلیمی میباشد.

کلمات کلیدی:

معماری اقلیمی، شیراز، طبیعت، معماری بومی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/481854>

